

IV Assemblea Nacional - Reagrupament Independentista

Proposta de ponència política

Vic, 19 de juny de 2011

ÍNDEX

1.	LA NACIÓ CATALANA: CONTEXT POLÍTIC I SOCIOECONÒMIC ACTUAL	3
1.1.	Del dret al deure de la independència.....	3
1.2.	Els Països Catalans dins de l'Estat espanyol i de l'Estat francès.....	3
1.3.	La integració europea	3
1.4.	La globalització.....	4
1.5.	La immigració	5
1.6.	L'impacte dels mitjans de comunicació	5
1.7.	La identitat i la cultura	5
1.8.	El control polític dels mitjans de comunicació públics	6
1.9.	Autonomia: pacte o concessió.....	6
1.10.	Els estats generen identitat	7
2.	LA INDEPENDÈNCIA COM A PROJECTE BASAT EN L'INTERÈS COMÚ.....	7
2.1.	Independència, gradualisme o federalisme.....	7
2.2.	Condicions externes i internes favorables a la independència	7
2.3.	Un procés pacífic.....	7
2.4.	Un procés sense perturbacions econòmiques.....	8
2.5.	La independència com a projecte basat en l'interès comú	8
2.6.	Viabilitat econòmica de l'Estat català.....	8
2.7.	Estat Català	9
3.	LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA DE LA POLÍTICA CATALANA	9
3.1.	El sistema electoral	9
3.2.	Mesures per dur a terme la regeneració democràtica.....	9
3.3.	L'elaboració de la llei electoral.....	10
4.	L'ESTRATÈGIA DE LA PROCLAMACIÓ UNILATERAL D'INDEPENDÈNCIA.....	11
4.1.	La legalitat internacional.....	11
4.2.	L'estratègia.....	11
5.	EL CAMÍ CAP A LA INDEPENDÈNCIA I LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA	11
5.1.	Missió de l'associació Reagrupament Independentista	11
5.2.	Una candidatura per a la independència i la regeneració democràtica.....	13
5.3.	Una candidatura per a la independència i la recuperació econòmica	13
5.4.	Relació entre l'Associació Reagrupament Independentista i la candidatura electoral.....	14
5.5.	Participació electoral	14

1. LA NACIÓ CATALANA: CONTEXT POLÍTIC I SOCIOECONÒMIC ACTUAL

1.1. Del dret al deure de la independència

La independència de Catalunya és un dret, però també esdevé un deure quan les grans transformacions de la societat desafien la seva existència i necessita els poders d'un estat català per afrontar-les sense desaparèixer.

Totes les societats estan sotmeses a grans canvis demogràfics, polítics, econòmics, socials, tecnològics i culturals que afecten aspectes essencials de totes les nacions. Aquestes, si disposen d'un Estat propi, poden adaptar-se sense perdre la seva identitat. En canvi pertànyer a l'Estat espanyol, malgrat l'autonomia, no permet a la nació catalana afrontar la metamorfosi del món actual i posa en perill la nostra continuïtat com a nació.

Només sent un estat, Catalunya pot afrontar els reptes que planteja la crisi econòmica provocada per la desregulació dels mercats, agreujada pel model econòmic espanyol i l'espoli fiscal; la immigració; la superació de la minorització de la nostra llengua i de la nostra cultura, la recuperació de valors.

1.2. Els Països Catalans dins de l'Estat espanyol i de l'Estat francès

L'ordenament jurídicopolític espanyol considera Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears com a comunitats autònomes de règim comú. La Franja de Ponent ni tan sols està reconeguda com a unitat administrativa diferenciada dins de la comunitat autònoma de l'Aragó. Una comunitat autònoma és una entitat de descentralització administrativa sense drets històrics, ni personalitat política reconeguda: una entitat sense sobirania. L'Estat francès tampoc reconeix cap estatus diferenciat al nord de Catalunya avui pertanyent dins l'Estat francès.

1.3. La integració europea

Formar part de la Unió Europea és un dels processos històrics més importants que estem vivint. Ha afermat el sistema democràtic, ha permès el desenvolupament econòmic i ha fomentat els intercanvis econòmics, culturals i personals amb els països més avançats. Però integrar-nos a la Unió Europea com a comunitat autònoma espanyola ens ha impedit apropar-nos al nivell dels estàndards de països europeus en qualitat democràtica, en nivell econòmic i tecnològic, en justícia social i estat del benestar, equilibri territorial i mediambiental, en educació i nivell científic, en preocupació cultural. El fet de no tenir un Estat català ens ha fet retrocedir en aspectes fonamentals com la nostra visualització com a entitat nacional diferenciada, l'ensenyament, la prosperitat econòmica o el benestar social, tal com revelen indicadors com ara el fracàs escolar, la renda per càpita o el nombre de població per sota del llindar de la pobresa. Una novetat rellevant en l'escenari del moment present és que ara el Regne d'Espanya és un perill per a la pròpia Unió

Europea per motius econòmics.

1.4. La globalització

Catalunya dintre de la UE és una nació del Sud d'Europa amb un important i tradicional dinamisme econòmic en aquesta zona.

La globalització obliga a un increment constant de la competitivitat en els mercats internacionals. Els mitjans financers que es necessiten per a realitzar aquest objectiu condicionaran en les properes dècades les Polítiques Econòmiques de tots els països.

La necessitat de prioritzar la utilització dels recursos per afrontar la globalització i ensem la superació de la crisi, en aquest estat de coses, fa que Catalunya estigui indefensa davant d'un Estat que té altres prioritats i que en la seva tradició econòmica se li poden comptar diversos precedents d'haver ensorrat el sistema monetari europeu en la durada de la seva existència i que en aquests moments es la principal preocupació de la zona euro.

Entenem que la sortida de la crisi i la inserció de Catalunya en la economia global comportarà uns sacrificis, comparables, cal dir-ho, als que hauran de afrontar molts altres països. Aquests sacrificis només es poden exigir al poble català en la mesura que ell sigui mestre del seu destí i que per tant ens porten cap la sortida indefugible de l'Estat Espanyol.

Aquesta asserció es de suma importància per quan ens remet a la necessitat de que els pobles s'imposin uns deutes a si mateixos i per a si mateixos.

Catalunya s'haurà d'imposar aquests deutes a si mateixa i per a si mateixa. No se li pot demanar ni ho acceptarà que aquests deutes es faci en nom de l'Estat Espanyol. Tampoc se li podrà demanar que se'n faci càrrec de deutes adquirits amb un gran grau d'irresponsabilitat i incompetència a través de decisions preses tant lluny de Catalunya com de les seves necessitats.

La manca d'inversions en infraestructures per part de l'Estat i la concepció d'un model aeroportuari i ferroviari d'alta velocitat radial, també ha provocat una pèrdua de competitivitat de les empreses catalanes i ha impedit la localització d'empreses estrangeres al nostre territori. Aquest model de creixement, juntament amb l'espoli fiscal i el dèficit d'infraestructures, han impedit la reconversió del nostre teixit productiu, la innovació i l'especialització en noves tecnologies adequada per oferir llocs de treball de qualitat i garantir un creixement sostenible de l'economia catalana. La crisi financera mundial ha coincidit amb l'ensorrament del model especulatiu espanyol, l'ha accelerat i ha provocat una crisi més greu a Catalunya a causa de l'espoli fiscal. El caràcter estructural de la crisi i la seva dimensió fan més urgent encara deixar enrere el llast econòmic de formar part de l'Estat espanyol. Però, a part de l'aspecte econòmic, és important remarcar que en un entorn de globalització, s'és tant més interessant com més coses diferents es puguin aportar (forma de pensar, riquesa cultural, idioma, tradicions, etc).

Per tant, a Catalunya, en un món global, li interessa molt més ésser-hi com a "entitat" diferenciada.

1.5. La immigració

Catalunya sempre ha estat una terra de pas i d'assentament. Durant el segle XX, a Catalunya van arribar milers d'immigrants d'origen espanyol, principalment entre 1950 i 1975. Això explica que, a la fi del segle, tres de cada quatre catalans tinguessin entre els seus ascendents directes —pares o avis— una persona nascuda fora del país. Sense el creixement demogràfic que realment hi va haver, no hi hauria hagut el desenvolupament econòmic que hem conegut. L'arribada massiva de la nova immigració de principis del segle XXI planteja uns nous reptes que només es poden afrontar tenint la capacitat normativa i de definir polítiques d'un Estat català.

Només un Estat propi permet definir el model català d'incorporació a la societat catalana de la nova immigració, per tal d'aprofitar la gran oportunitat que suposa per enfortir i garantir el nostre projecte nacional.

1.6. L'impacte dels mitjans de comunicació

Totes les cultures del món reben l'impacte dels nous mitjans de comunicació audiovisuals, que han substituït l'hegemonia de l'escriptura. Les nacions petites hi estan més exposades perquè l'elaboració dels productes audiovisuals és cara i exigeix mercats extensos que només tenen les nacions més grans. L'Estat propi compensa aquesta inferioritat en les nacions petites. Però sense el seu Estat diferenciat la nació catalana no pot afrontar les múltiples implicacions d'aquesta mancança, que van més enllà de la llengua. Cal que amb un Estat es potenciï el valor de la llengua als mitjans de comunicació tot garantint-ne així la seva supervivència. Caldrà regular la transparència dels mateixos, i donar-los un bon potencial per la promoció de la marca catalana al món. També serà clau per la cohesió interna de l'estat català.

1.7. La identitat i la cultura

L'Estat espanyol no reconeix la igualtat de llengües en l'administració central, ni reconeix la territorialitat cultural a les nacionalitats, a diferència d'altres països plurilingües com Suïssa o Bèlgica. No hi ha cap possibilitat d'alterar aquesta situació amb una reforma constitucional. Fins i tot l'únic element de territorialitat —la immersió lingüística a les escoles— és presentat com un atac als drets humans, quan és normal en tots els Estats plurinacionals. L'obligatorietat de coneixement del català que fixa l'Estatut del 2006 és, en el marc espanyol, inaplicable, com ja ha sentenciat el Tribunal Suprem espanyol. Sense Estat català, la llengua està en perill, com advertia recentment de forma solemne l'eminent lingüista Joan Solà davant del Ple del Parlament de Catalunya.

La sentència del Tribunal Constitucional del 31/2010, sobre l'Estatut d'Autonomia de 2006, en relació amb el català, agreuja molt la situació de la nostra llengua que ja s'havia vist afectada a la baixa durant la tramitació del text de la reforma estatutària per les Corts. La sentència del Tribunal Constitucional no contribueix a racionalitzar i pacificar la qüestió lingüística, més aviat afavoreix la proliferació de conflictes jurídics al voltant de la llengua i introdueix una gran inseguretats jurídica i,

de moment, ja ha inspirat cinc sentències del Tribunal Suprem que posen en perill el futur de l'escola catalana per a tothom.

L'escassa cobertura legal per protegir i garantir l'ús de la llengua catalana impedeix la integració lingüística de la immigració

1.8. El control polític dels mitjans de comunicació públics

A part de la normalització lingüística els mitjans públics de comunicació tenen una gran importància política. Els partits polítics intenten controlar-la mitjançant la legislació i les concessions autonòmiques d'emissió. A Catalunya hi ha hagut una ofensiva del PSC contra el que anomenen "la crosta nacionalista" adherida, segons els socialistes, a les emissores de la Generalitat. En canvi, s'ha deixat de costat la tasca decisiva de crear un marc de comunicacions audiovisuals de la nostra llengua i cultura a tots els Països Catalans

1.9. Autonomia: pacte o concessió

La concepció del catalanisme com a força regeneracionista de l'Estat espanyol ha esterilitzat l'actuació política de Catalunya. La vella idea que la missió de Catalunya era modernitzar Espanya ha derivat en la conversió de l'estabilitat de l'Estat espanyol en un objectiu dels partits catalans. S'han sacrificat massa sovint els interessos nacionals per garantir l'estabilitat del nou règim. Amb aquestes prioritats en trenta anys el catalanisme majoritari ha estat incapaç d'assolir l'hegemonia social i l'entusiasme nacional que els partits catalans van crear en les tres primeres dècades del segle XX. I això ens ha portat a una situació d'emergència nacional on la pròpia supervivència de la nació catalana està amenaçada. L'Estat espanyol continua considerant l'autonomia com una concessió i no com un pacte. Va escollir la via del Tribunal Constitucional per reduir l'autonomia catalana a una comunitat de règim comú.

La redacció del nou Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006 era la resposta a la laminació de l'autonomia que havia seguit l'Estat espanyol des de l'intent de Cop d'Estat del 23-F. L'increment constant del dèficit fiscal català fins arribar al 10% del PIB era un altra de les raons poderoses de la seva aprovació. El projecte d'Estatut d'Autonomia aprovat pel Parlament de Catalunya va ser desnaturalitzat al seu pas per les Corts espanyoles. En els tres cinc anys de vigència la seva aplicació pràctica no ha suposat cap canvi en els aspectes que pretenia millorar. Per tant, es constata novament que l'únic marc legal que dóna cobertura a Catalunya és insuficient i impedeix enormement el desenvolupament total de la nació.

D'altra banda, un Estatut és una Llei Orgànica Espanyola i, per tant, són els espanyols qui les fan. La llibertat d'una nació com la catalana mai hauria d'estar supeditada i limitada per un estat aliè. El que necessita la nació catalana no és un Estatut més generós, sinó una Constitució Catalana,

1.10. Els estats generen identitat

Després de trenta anys de l'establiment d'un règim d'autonomia com a marc d'organització política per als diferents territoris dels Països Catalans, el balanç és molt pobre en termes de la capacitat d'autogovern aconseguida, dels recursos disponibles per als governs autonòmics i del grau de reconeixement nacional.

Només un Estat català pot proporcionar el reconeixement dels drets territorials de la nostra llengua i la cultura i crear l'atmosfera col·lectiva que integri de manera natural els nouvinguts. Només un Estat català pot contrarestar aquesta situació.

2. LA INDEPENDÈNCIA COM A PROJECTE BASAT EN L'INTERÈS COMÚ

2.1. Independència, gradualisme o federalisme

El conflicte entre la nació catalana i l'Estat Espanyol, s'ha pretès abordar des de diferents opcions estratègiques: la independència, el gradualisme o el federalisme.

És evident, però, que tant el gradualisme, com el federalisme o altres opcions menys rupturistes, com la reforma constitucional, són estratagemes per acabar tipificats com a comunitat autònoma administrativa. I, en qualsevol cas, aquestes opcions necessiten per força una voluntat explícita per part de l'Estat espanyol, cosa que s'ha demostrat inexistent. Per tant, treballar per qualsevol opció que no sigui la independència suposa perpetuar una situació insostenible per a Catalunya.

2.2. Condicions externes i internes favorables a la independència

Avui és possible aconseguir la independència de Catalunya de manera pacífica en un termini breu de temps perquè existeixen les condicions internacionals i internes necessàries. La independència de Catalunya, sense cap dubte, tindrà unes repercussions positives en l'augment del nivell de la consciència nacional a la resta dels territoris de la nació, especialment al País Valencià i a les Illes Balears. Per això cal aplicar estratègies específiques i amb diferents velocitats en cada territori.

2.3. Un procés pacífic

El dret internacional no permet un Estat de retenir una nació contra la voluntat dels seus ciutadans.

L'opinió emesa pel Tribunal Internacional de Justícia de l'ONU, el mes de juliol del 2010, segons la qual la Declaració Unilateral d'Independència del Kosovo no violava el dret internacional, ha creat un nou escenari polític del qual Catalunya ha de treure el màxim profit.

Segons l'Alt Tribunal, el dret internacional no prohibeix les declaracions d'independència, que són

actes de naturalesa política, no jurídica, que expressen la voluntat d'un conjunt de ciutadans de formar un subjecte polític a escala internacional.

Igualment, considera la preservació que el dret internacional fa de la integritat territorial dels estats, només es refereix a les relacions entre estats, és a dir, que un estat no pot ocupar-ne un altre. En cap cas, es refereix a la creació d'un nou estat, per part d'una part dels ciutadans d'un estat ja existent, com a resultat d'un procés democràtic.

Aquesta opinió ha tingut un impacte enorme en l'escenari polític mundial. Aquelles formacions independentistes que n'han fet una lectura atenta, n'han tret les conclusions corresponents i això s'ha plasmat en un pas endavant en els seus processos d'accessió a la Independència. És el cas de la Nova Aliança Flamenca o el Partit Nacional Escocès.

2.4. Un procés sense pertorbacions econòmiques

Formar part de l'euro permet que Catalunya es proclamï Estat de la Unió Europea sense pertorbacions econòmiques. El Conveni de Viena de 1978 estableix que els Estats successors d'un Estat previ passin ambdós a ser automàticament membres de les instàncies internacionals a les quals estava adscrit l'Estat escindit. L'Estat espanyol i l'Estat català continuarien formant part del mercat únic europeu, amb la mateixa moneda, i les relacions econòmiques continuarien igual. Les empreses catalanes podrien continuar venent i operant al mercat espanyol i les empreses espanyoles podrien fer el mateix a Catalunya.

2.5. La independència com a projecte basat en l'interès comú

El camí cap a la majoria social per la independència no produirà fractura social perquè, malgrat tenir orígens i causes diversos, desenvolupats en diferent grau, com ara: sentiments, idioma, costums, valors, benestar econòmic, progrés social, etc., en darrer terme es fonamenta sobre els interessos pràctics i sobretot econòmics, comuns de tots els ciutadans i residents.

El nacionalisme català ha estat sempre inclusiu i basat en la voluntat de futur; en la voluntat de construir una societat catalana més lliure, més pròspera, més justa i més culta per a tothom.

2.6. Viabilitat econòmica de l'Estat català

Si tenim en compte el dèficit fiscal al 2008 del 10% del PIB anual de Catalunya, cosa que equival a gairebé 3.000 euros a l'any per habitant i un drenatge continu de 60 milions d'euros al dia, juntament amb ell dèficit d'infraestructures que arrossega Catalunya, limita el nostre creixement econòmic i impedeix la millora del nivell de vida dels catalans. La resta dels Països Catalans també pateix un enorme espoli fiscal: d'un 14% del PIB les Illes Balears i d'un 7% el País Valencià.

Amb un Estat català que no patís la sagnia permanent del dèficit fiscal, els catalans podríem deixar de pagar peatges, gaudir de millors serveis socials i infraestructures, i tenir garantit el cobrament d'unes pensions més altes. L'Estat català no és que sigui només viable, sinó que és l'única

alternativa viable que tenim els catalans.

2.7. Estat Català

L'Estat Català ha de ser un estat del segle XXI, que deixi enrere el llast de les estructures estatals burocràtiques que condicionen la majoria d'estats europeus actuals, que implantí una Administració inspirada en el principis de la màxima eficiència i l'excel·lència en el servei a la comunitat i al ciutadà i, per tant, àgil.

Ha de fomentar la millora permanent de l'ensenyament i el creixement econòmic per fer possible la millora de l'estat del benestar.

Ha de recuperar els valors del treball, l'esforç i la iniciativa personal.

Ha d'impulsar el desenvolupament cultural fent que tingui visibilitat internacional.

Ha de establir polítiques d'immigració que potenciïn la integració del nouvingut, el domini de la nostra llengua i el coneixement de la nostra cultura.

Ha de convertir Catalunya en un dels millors estats de la Unió Europea.

3. LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA DE LA POLÍTICA CATALANA

3.1. El sistema electoral

En trenta anys d'autonomia, el Parlament de Catalunya no ha estat capaç de fer una llei electoral pròpia, i es regeix per l'espanyola. Aquesta llei electoral també està pensada, fonamentalment, a favor dels interessos de la governació dels propis partits, fins i tot posant-la per davant dels interessos de la governació del país. Les llistes tancades fan que els partits desenvolupin unes estructures molt jerarquitzades i endogàmiques, ja que finalment, des del punt de vista electoral, només compten uns pocs noms. Alhora, forcen una cultura de lleialtats dòcils i disciplinades que faciliten el seu govern intern i anul·len les possibles veus discordants o prou ambicioses com per competir amb els qui controlen el partit.

3.2. Mesures per dur a terme la regeneració democràtica

Reagrupament Independentista proposa les següents mesures de regeneració democràtica de la política catalana, que haurien de tenir el rang de norma legal, basades en la transparència, l'ètica, l'austeritat i la bona gestió, com a principis

inspiradors de l'actuació dels representants públics, i alhora practica l'ètica i la democràcia interna en el moviment mateix perquè pugui esdevenir un exemple tangible del que es vol oferir a la societat.

- Propostes de regeneració democràtica:
- Sistema electoral basat en llistes obertes -així tothom pot saber a qui vota, i per tant demanar-li comptes si no fa bé la seva feina- , districtes electorals reduïts,

proporcionalitat a la població i al territori, i separació clara entre càrrecs representatius i executius

- Limitació de mandats -la dedicació a la política ha de ser transitòria, “persones que temporalment es dediquen a la política, no polítics professionals”.
- Limitació i publicitat dels sous de tots els càrrecs electes i membres del Govern, incloent-hi les dietes i les percepcions per pertànyer a consells d'administració d'empreses i consorcis públics.
- Control i transparència en la despesa, fent públic quines empreses i entitats són les beneficiàries dels contractes, concursos i ajuts atorgats per l'Administració Pública.
- Eradicació del nepotisme i el clientelisme.
- Limitació de càrrecs.
- Règim d'incompatibilitats estricta, prohibint l'acumulació de càrrecs.
- Sistema unificat d'elecció i promoció dels empleats públics, independent de tot poder polític i allunyat de tot interès particular. Valoració continuada d'aquests en funció de la seva vàlua, implicació i productivitat.
- Limitació per llei de la despesa electoral.
- Reducció significativa de les subvencions públiques als partits polítics.
- Establiment d'un sistema igualitari de subvencions a totes les candidatures presentades.
- Derogació de l'obligatorietat del manteniment dels espais electorals als mitjans públics proporcionals als resultats obtinguts en les eleccions corresponents anteriors.
- Supressió de tot el que signifiquin privilegis dels polítics respecte la resta de treballadors.

3.3. L'elaboració de la llei electoral

La facultat legislativa correspon al Parlament de Catalunya en representació del poble català. És el poble que delega la seva representació en el Parlament i només el poble pot decidir com elegeix els seus representants.

Proposem el següent camí per a l'elaboració de la llei electoral catalana:

- Realitzar una consulta popular sobre la llei electoral, sota la iniciativa i control del Parlament de Catalunya, l'objecte de votació del qual seran proposicions de llei electoral completes, proposades per grups de ciutadans, complint uns determinats requisits.
- El Parlament elaborarà la llei electoral definitiva recollint al màxim els continguts de les diferents proposicions i escoltant els seus proposants.

4. L'ESTRATÈGIA DE LA PROCLAMACIÓ UNILATERAL D'INDEPENDÈNCIA

4.1. La legalitat internacional

L'estratègia per assolir la independència consisteix en seguir la legalitat internacional. Aquesta legalitat és la base de la doctrina que ha fonamentat la decisió del Tribunal Internacional de Justícia quan al juliol de 2010 declara la conformitat amb el Dret Internacional de la Declaració unilateral de la Independència al sector de Kosovë. Aquesta doctrina, prèviament i entre d'altres, la trobem en el dictamen del lletrat Harold Hongju Koh, conseller jurídic del Departament d'Estat, en representació dels EUA.

Els requisits són una que una autoritat democràticament elegida que representi el poble en qüestió i havent establert prèviament la independència com a projecte, declari solemnement, inequívoca i pacífica, la constitució del seu poble com a nou Estat independent dins la Comunitat Internacional i la seva legalitat, assumint-ne tots els compromisos.

4.2. L'estratègia

Per això a casa nostra cal que una Assemblea autonòmica, una Assemblea de Parlamentaris, o una Assemblea de Batlles i Regidors constituïda en Parlament Sobirà Constituent faci una Declaració Unilateral d'Independència.

A continuació s'establirà la normativa provisional de funcionament, així com els mecanismes de supervisió internacional del procés. Després han de venir les negociacions amb el *Reino de España* en tots els aspectes de la segregació. I Finalment una ratificació per sufragi del procés d'independència, amb els requisits que la UE ha fixat (com per exemple es va fer en el cas de Montenegro).

5. EL CAMÍ CAP A LA INDEPENDÈNCIA I LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA

5.1. Missió de l'associació Reagrupament Independentista

Reagrupament Independentista té una finalitat clarament política. Per arribar als seus objectius es val d'una estructura associativa. Aquesta característica permet que ens configurem com l'element frontissa entre les plataformes sobiranistes, especialment l'Assemblea Nacional de Catalunya, i els partits polítics, independentistes, o no, que han de configurar la majoria, al Parlament de Catalunya a l'hora de la declaració unilateral d'independència.

Les finalitats fundacionals de Reagrupament que recullen els estatuts són:

- La defensa, el foment, la difusió i l'estudi de l'independentisme i el republicanisme

en l'àmbit de Catalunya.

- L'enfortiment de la base social de l'independentisme als Països Catalans
- El debat a l'entorn de la regeneració de la vida política.

Des de la seva fundació Reagrupament ha mostrat la voluntat de no obstaculitzar el procés d'emancipació que avui ja està en marxa, i de sumar-se a projectes millors i a no fer de la política el seu modus vivendi. En les passades eleccions al Parlament de Catalunya no hi va haver cap oferta com la que representava Reagrupament, que promogués els valors de l'associació: independència, democràcia i treball.

Tenint en compte les finalitats descrites en els estatuts de l'Associació i que la nostra raó de ser és la nació catalana, cal estar orgullosos de la feina feta durant aquest període: s'han fet més de 1.000 actes arreu del territori; s'ha defensat, fomentat, difós i estudiat l'independentisme i el republicanisme en l'àmbit de Catalunya; s'ha enfortit la base social de l'independentisme als Països Catalans; i s'ha debatut i conscienciat sobre la regeneració de la vida política. Res del que està passant actualment s'entendria sense l'aparició de Reagrupament. És evident i innegable que avui hi ha més independentistes i més conscienciats que abans de l'aparició de l'Associació. Part de la tasca de Reagrupament era avivar, encendre una flama que estava força apagada, i se n'ha sortit amb escreix. El present i els darrers esdeveniments ens demostren que érem en el camí indicat; potser un pas per endavant de la resta, però continuem essent en el camí que marca el futur de la nació catalana i no ens n'hem de quedar al marge.

A nivell polític, però, Reagrupament no ha aconseguit presentar una candidatura transversal satisfactòria per a l'electorat, i l'experiència de les darreres eleccions nacionals indica que possiblement no podrem arribar sols al Parlament. Només cal veure la no traducció política –quant a nombre de diputats representant els seus corresponents partits polítics- de la manifestació del 10 de juliol de 2010 o del moviment de les consultes populars. L'independentisme, ara per ara, està disgregat i dispersat en diversos partits polítics, i per tant cal assumir que la majoria és la suma dels vots de tots ells.

Reagrupament continua sense ser un objectiu en sí mateix. No s'han de prioritzar ni posar per davant de la nació unes sigles. Queda molta feina per fer, amb generositat, humilitat, il·lusió i molt de treball fins a la consecució de les raons de la nostra existència. Si la flama que en el seu dia Reagrupament va revifar crema vigorosament i alguna força acaba declarant la independència, caldrà felicitar-nos per part de la feina feta. Per altra banda, si cap força política és capaç de seguir fent-la créixer més, cal estar preparats i disposats per tornar a entrar al terreny de joc.

Tenint clar que l'única via possible per assolir la independència és disposar d'una majoria parlamentària, amb el mandat de declarar unilateralment la independència, i després dels resultats de les eleccions nacionals del 2010, Reagrupament Independentista dissenyarà un full de ruta en què es tinguin en compte tots els escenaris possibles, especialment l'actual, per tal que els ciutadans entenguin de manera clara i motivadora què és el que estem disposats a fer.

Per això cal que Reagrupament treballi a dos nivells: el social i el polític. És indispensable que tots els seus associats estiguin disposats a treballar com fins ara, sense rebre res més a canvi que la satisfacció, tot i que no reconeguda, de contribuir a l'emancipació de la nació catalana.

La nostra tasca serà la d'aglutinar una majoria decisiva al Parlament, ja sigui pròpia o de coalició.

Reagrupament Independentista es proposa liderar i treballar per un moviment que aplegui totes les persones i partits polítics que volen aconseguir una majoria al Parlament de Catalunya que proclami la independència de manera unilateral, al marge d'adscripcions ideològiques. La regeneració democràtica és imprescindible per recuperar la confiança del nostre poble en l'activitat política i els que l'exerceixen, i ha de començar en la democràcia interna del moviment transversal.

5.2. Una candidatura per a la independència i la regeneració democràtica

Cal canviar el panorama polític català presentant una candidatura transversal que defensi la independència i la regeneració democràtica. Els centenars de milers de manifestants del 2006, 2007 i 2010 han de tenir qui defensi el dret a decidir al Parlament de Catalunya amb l'estratègia de "declaració unilateral de la independència". I l'extensa abstenció per desil·lusió s'ha de poder respondre amb alternatives sobretot de regeneració democràtica. I els efectes devastadors de la crisi cal que trobin resposta immediata. És l'única manera de treure el nostre poble del marasme en què es troba i relançar l'esperit de lluita i l'esperança.

Reagrupament Independentista proposa les mesures de regeneració democràtica abans esmentades, que haurien de tenir el rang de norma legal, basades en la transparència, l'ètica, l'austeritat i la bona gestió, com a principis inspiradors de l'actuació dels representants públics, mesures que han de ser exigibles a tots els membres de l'associació i al seu funcionament perquè pugui esdevenir un exemple tangible del que es vol oferir a la societat:

Hi ha mesures que depenen només de la voluntat del Parlament de Catalunya i que cal defensar com a mesures prioritàries:

- Sistema electoral basat en llistes obertes -així tothom pot saber a qui vota, i per tant demanar-li comptes si no fa bé la seva feina- i districtes electorals reduïts.
- Limitació de mandats -la dedicació a la política ha de ser transitòria, "persones que temporalment es dediquen a la política, no polítics professionals".
- Limitació i publicitat dels sous de tots els càrrecs electes i membres del Govern, incloent-hi les dietes i les percepcions per pertànyer a consells d'administració d'empreses i consorcis públics.
- Control i transparència en la despesa, fent públic quines empreses i entitats són les beneficiàries dels contractes, concursos i ajuts atorgats per l'Administració Pública.

5.3. Una candidatura per a la independència i la recuperació econòmica

L'Estat Català és viable des del punt de vista econòmic, però cal aconseguir que Catalunya sigui un país altament competitiu dins del concert econòmic mundial. Per això Reagrupament Independentista proposa emprendre les accions necessàries per augmentar la productivitat, en el ben entès que això no suposa tan sols un esforç a nivell personal, sinó construir les

infraestructures necessàries pel desenvolupament de la indústria, potenciar les activitats empresarials que aporten valor, impulsar la marca Catalunya arreu del món. Aquestes mesures han d'anar acompanyades d'una simplificació dels tràmits administratius (finestreta única) i una protecció dels emprenedors.

Aquest conjunt de mesures junt amb una obertura de les línies de crèdit generarà un cercle virtuós que crearà més llocs de treball i aportarà ingressos a les arques de l'Estat Català, coses que permetran millorar i garantir les prestacions de l'Estat del benestar.

5.4. Relació entre l'Associació Reagrupament Independentista i la candidatura electoral

L'associació Reagrupament Independentista donarà suport a una candidatura Electoral, ja sigui com a partit polític o com a coalició de partits polítics, que presenti la regeneració democràtica i la declaració unilateral d'independència com a punts principals del seu programa electoral.

A nivell estrictament de l'Associació, la candidatura de Reagrupament complirà les dues condicions següents:

- Que assumeixi íntegrament el document polític aprovat per l'Assemblea General immediatament anterior a les eleccions, i
- Que els candidats de reagrupament en cada circumscripció electoral siguin escollits en un procés de primàries amb llistes obertes amb la participació dels associats de Reagrupament Independentista de la circumscripció electoral corresponent.

L'associació Reagrupament independentista serà l'instrument fonamental per a vertebrar la candidatura transversal, i impulsarà les eines electorals necessàries per fer possible la candidatura electoral determinada a proclamar de manera unilateral la independència en el Parlament de Catalunya i determinada a treballar per la regeneració democràtica.

5.5. Participació electoral

L'objectiu d'una força política (única o en coalició) determinada a proclamar de manera unilateral la independència no serà administrar l'escàs poder de la Generalitat ni participar en cap Govern autonòmic, a no ser que sigui com a mesura transitòria cap a la proclamació del nou estat. Mentre no s'assoleixi la majoria necessària per a proclamar la independència, la representació parlamentària obtinguda participarà en altres qüestions i, sobretot, concentrarà la seva actuació en la regeneració democràtica.

La finalitat de Reagrupament Independentista, doncs, serà guanyar la màxima representació del poble català com a subjecte històric, per demostrar al món i a l'Estat espanyol la voluntat d'independència dels catalans. La seva actuació política s'inscriurà en l'estratègia per a la proclamació unilateral de la independència i la regeneració democràtica i l'aportació de solucions davant la crisi, buscant la màxima adhesió per part de la resta de forces polítiques que comparteixin la seva missió.